

26.

LISTOPADU

Pochodátek - brá!

Člověk se až otrávil, když si vzpomene jak jsme mřeli na cestě a jen-
 štejná do Počernic. Sraz byl zase ve Vypočanech. Někteří hoši šli s námi
 napřed a dělali anačky a ostatní s Rittem šli se námi a anačky zapi-
 sovali. Cesta do Jenštejna ještě měla. Chvillemi svítlo i slunce a tak jsme
 mohli krásně pozorovat letadla na Gfelském letišti. Raskihl nás tam dokon-
 ce i nálet. Na štěstí se nic nestalo a tak jsme spěchali dál. V Jenštejně
 jsme si prohlédli slytky starého brádu a pak jsme museli jít už do Počernic
 na nádraží. Cestou foukal chladný vítr, cesty byly vlhké a tak jsme byli rádi
 že jsme se dostali na snádraží. Vlak byl plný, ale dostali jsme se tam vš-
 mi. V Praze jsme ještě zašli na chvíli do klubovny a pak hajduj domů.

Co družinovým pokřikem nám kamarád družinář říkal která posádka
 se nejmíce zasloužila na uprání klubovny, při čemž byli posádky říhl že
 když prohlížel nábytek našel tam ještě pavučiny. Do těchto ceremo-
 niích jsme křidisovali kroniku a zvolili jsme redaktora šifredaktora
 a dva ilustrátory. Rozdělili jsme si místa v klubovně, což jsme dila-
 li tak že nejmínější z nás - to jest Benoš - se obrátil a sahál z klo-
 bouku hšedky na kterých byla čísla a podle toho se každá redmo-
 umístila. Nakonec jsme si kaspívali několik říonicěk a opustili jsme
 klubovnu. Tentokrát se nám nestala taková přehada jako minule.

Geťti jsme se znore v klubov-
ně. Nejdřve se nás kamarád
druhinář ptal nemáme-li
něco na srdci. Potom jsme si
rozpívali a radili jsme se na
uspořádání mikulášské besíd-
ky. I sedma měla pro nás
velké překvapení. Nejdřve
říkala že ta besídka musí
být brzy že by jim to převa-
pení shnilo. Ale pak zasedala
horní i dolní sněmana na kte-
rá se usnesla na tom že by
se ta věc pro zpestření programu
těto schůze mohla pěněsti
to překvapení. I sedma šla
přč. Když se vrátila, měl Ka-
k v ruce jakousi krátkou ro-
balenou tyč. Když obal sun-
dali, ejhle krásný totem!
Ihned jsme mu pravolali
vdar. Totem představuje kha-
ni Indiána na krásné vyř-
zaněm podstavci. Po tomto
překvapení jsme se radili
na vyletě. Když jsme si roz-
pívali písničku odebrali jsme
se s radostí v srdci do svých
domovů.

Dnes jsme vlastně ani nevěděli kam půjdeme. Sraz byl ve Vysočanech. Osta nás vedla podél bratě a paněrade bylo všude plno bláta, tak jsme šli v menších skupinách. Po cestě bylo nalézali lístečky hrizos brášeňho oba-ku, které svědčí o pamstičtivosti vydeděn-er s velkým "V". Koněně jsme se dostali k jakémuš lomu. Sam již byl opus-me výskumnou výpravu do jeskyn, kte-re vám by dolovaním pískovce. Někteří chodily jsou velmi romantické a někde desítek metrů dlouhé. Objevíli jsme i vel-kou prostoru s galerií, která by bez velkých obtíží mohla sloužit za klubovnu. Po ho-du kriketá kem jsme se šli podívat na velmi určitý ale i napínavý výstup kam. doměnáre, který se vysplhal na poměrně srázkou stěnu pískovcového lomu. Domi se šlo v útrovu.

4.

Schize byla jako obvykle v klubovně. Na schize jsme se naučili novou písničku. Činán předvedl svůj nový talisman. 2 posádka donesla svůj plá-ku. Je to první posádka která ji má. Hornídelník 2 posádky předvedl svůj měřič hloubky, který chtěl použít při měření hloubky potoka. Schize byla zakonče-na apérem ani o půl osmé.

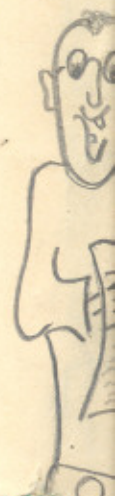
Dnešní výlet byl památný, ba mu říci slavný, neboť se na něm událo i našlo
slavného a nestředního. Ale nepředvíháme události. Začneme třeba tím, Ohně
je známé, je každá mládež od 5-50 let pro každou legraci, a tak v té to
jáke legraci jsme udělali ohně. A ne dlužte si snad mysliti, že neje keje
kdepak, to byl pořádný fajrák, jak tak komem nenajdete. No ale co, nežít
musí být. Sdys nás to omrzelo, tak jsme šli hledat legraci novou. Ja na
hala dlouho čekal. Nad lomem, kde jsme se našli se objevili postavy dom
do nás začali právit kamením. A tak, když jsme přišli, šel si porádit
ai, tak jsme přišli na to, že by to možná byla také velká legrace komit se ea
Podle rozhodnutí předsedy svazu náčelníka, jeho veličenstva, kamaráda Riti
v vyhlášení, nyníjším posláním sedník, Bytem v Praze, a jednoho pana dom
římu šlapou kocky sáhonky. Kajímané, není-li pravda? Nuže pokračujeme! J
rozhodnuto, se mělo jít k polku možno více a nenápadně. To slovo „nenápadně“
slášt dobře zapamatoval kolegy kolega Šourek, který, svým světovalentem v pl
ač tak dokonata nenápadně, že když jsme se po něm sblížili, nešlo po něm an
slechn. Jak bylo pořádně říkání, vrhl se náš bratru Šourek do hlubru, doufaje, že
sblíženému vraku nepřítel. Po 14 metrovém pádu přistál pod klat skálon. Pár
ji se mu nějak odvětili, a nemáje nic jiného po ruce, daroval mu alespoň pořádnou
ní sama sláta za podivnou. Jo, panečku to je bratru! A jelikož byl se slava
jme jej poslali s jeho tělesnou stráží domů. My ostatní jsme asi hodinu je
v lom. Sdys se již dýhlo k večeru rozklo jsme se jiti domů. Asi v p
jme objevili Šourek an se šourek k domovu. Slihovali jsme se nad n
kolega Riti šel vrak na ramena pa a šel k domovu.

Nedivte se když potom v okolí šel. kolovaty různé pověst
ven muži. (Vyzvělení: 1 hlava byla Ritova, druhá Šouřka, a třetí byla je
boule, která šla svítila do tmavé noci, jako triumf vítězů

Počasi nevypadalo nijak vážne, kedy sme vystupovali u Stolbentey
z. 19. Fonkal studený vtr, ktorý hovel po obloze sedivá mračna, ktorá
rozhodne nevestila nijakou pohodu. 19 je odjela a na druhej strane se
objavil hlouček svěholicích jinochů, mezi nimiž s oblibou někteří užívají
němi jako ; „Prosím, prosím rane nětkli, prosím rukulibám, poklona,
prosím, jah račť,“ald. a mezi nimi, o hrůza, stojí jako Eiffelovka ně-
měnj knih knihy a udáva svůj ryčným hlasem, poslení rozkaz. Každá
posádka šla odděleně, po nějaké silnici, cestě nebo alespoň značce.
My jsme dostali enačku červenou. Kél lohu jsme se dlouho neocháli
pohledy na krásnou červeně neboť se nám brzy sbratila a tak nám nic
nezbýlo než se řídit podle svého instinktu. Marně jsme si lámali hla-
vu, jestli snad se by páni co tu mapu dělali nenamalovali kopec na
levo (a my jsme ho viděli na pravo). Dlouho jsme šli, bavíce se tím
se jsme epirovali různé pomysly enáme s pochybného původu. Na štěstí
tam nikdo nechtěl, brzy jsme toho však litovali, poněvadž tam lidé
nechtěli proto, protože prostě se tam jít nedalo. Cesta kudy šla
do nějakého močálu. My jsme se však nedali, od čeho jsme roděti ne?

ČIN
MO

Jak jsme pak vypadali, to doufám prat nemusím. Co cizincům nás
ovšem nepustili a tak nám nic jiného neslylo, než se jsme si
třetí čtyřek dne plícením a houbou sa lithou.

UWORA

Schüze začala v 6 h. Když oddílnej Bist zjis
sil docházku, předvedl nám novou hru. To
to hra, svana nosová štafeta, provádí se tak
to: jeden z hráčů si nasadí na nos obal kra-
bický zápašek a snaží se jej bez pomoci rukou
nasadit na nos hráči druhému. Když jsme
se touto hrou dosyta pobavili vyběral
oddílnej Bist deníky. Vybíral jich sluš-
ný počet; dokonce tři.

Na se to schüzi padl první brest. Co
brestán byl Vláška Němec se 3. posád-
ky a to proto, že porušil kázeň. Ne-
uposlechl vedoucího.

Když jsme posom pojednali o všech
možných záležitostech, ujednali jsme
na konec půlšti výlet. Cílem toho vý-
letu byly Čákovice.

Psaáno v Praze, dne 3. března,
l. P. 1945.

24. II.

1945.

Lehůre.

V klubovně byl ruch ale jakmile
přišel kamarád Ritt hned jsme
ztichli. Nejdříve nám kamarád
Simba četl z kroniky minulý
výlet. Doté jsme si hráli na
mrkanou a při tom hned
-slyme píseň dokola-. Hra
vypadala následovně: jeden
mknul na druhého, ten vyko-
čil, sedl si na stůl a počal
zpívat písničku a ostatní se
přidali. Mezi tím přišel
Bağira s desítky. Kamarád
Ritt nám ukazoval své deníky
a Jirka dělal zkoušku z tele-
fónu a z pošty. V osm hodin
jsme se rozloučili druxinovým
pokřikem a klubovna se
vyprázdnila.

18. II.

1945.

Co zaspívání hymny jsme skládali zkoušky. Zaplatil jsem příspěvky a složil zkoušku na nováčka. Byl jsem šestý nováček. Potom jsme se dívali na ostatní hochy skládající zkoušky. Nato na zpívali dva kluci písničku, ale v polovině musili přestat, když to již neslo poslouchat. Nakonec jsme se rozloučili s Remcem, který jel na venkov. Již bylo pozdě a proto jsme se rozešli.

asal V.B.